

DOPIŠ PRO TEBE

KAŽDÝ VEČER S MUŽEM ROZJÍMÁME!

II/80

Nejdříve se snažíme úplně uklidnit. Když mě v práci rozhněvala lenivá Mirka, řeknu si, že s ní soukromě promluvíím – a vztek zmizí. Vladko se uklidní rychleji. Vezme mě za ruku, podtvá se mi do očí a je klidný. I mě jeho pohled a podání ruky uklidňuje.

Jeden z nás přečte kousek z evangelia. Potom chvíli tiše přemýšlíme. Mívám hlavu v dlaních a zavřené oči. Představuji si např. ženu Samaritánku u studny Jakubovy. Měla špatnou minulost. Střídala muže. Ale nosit každý den tolik věder ze studny do města, to musela být fuška! Vždyt je tam horko.

Teď sedí u studny Pán Ježíš a prosí ji o trochu vody. Má žízeň. Napadá mi, že ještě víc žizní po duších. I po duši lenivé Mirky. Vždyt k vůli duším přišel na svět.

Samaritánka se diví. Žid, můj nepřítel, a žádá o vodu? Byla asi dobrosrdečná, když neodsekla a neobrátila se k němu zády. Pán Ježíš na ni udělal dojem. Byl plný dobroty, ani mluvit nemusel, a hned to lidé poznali. Pozná se i na křesťanech, kolik místa v sobě přepustili Kristu. Nyní mi napadlo, že mě lenivá Mirka žádala o volno na pondělí. Řekla jsem, že o tom budu uvažovat. Chce navštívit svého milence, kterému říká » můj přítel Ferda «. Dám-li jí volno, ukážu jí svou dobrotu, protože práci musím odpracovat za ni. Stejně Ferdu nenechá ... A Kristus Pán se zde také laskavě rozhovořil s ne tuze mravnou ženou, jenže on žádá něco po ní a ne ona po něm. Udělal na ni asi dojem, když si skoro považovala

za čest, že on, Žid, po ní, Samaritánce, chce vodu. Asi měli Samaritáni pocit méněcennosti, tušili, že spása přijde od Židů. Kristus Pán jí to také řekl.

Takový kousek, a kolik je v něm povzbuzujících myšlenek. Mám být dobrá i k lidem, kteří nežijí slušně; snad je nikdo nevychoval, nepovzbudil, třebaš je kazil, sváděl, dával špatný příklad. Mirka vyrostla v Dětském domově. Ve čtrnácti letech utekla a našli ji u jednoho pána. Toho pak zavřeli. Pořád utíkala a utíkala. Říká, že tam byly protivné sestry. Možná, že Samaritánka také ztratila rodiče, snad si jí nevěštili. Umiňuji si, že budu dávat svým dětem dobrý vzor. Vladko je hodný, děti jsou za ním jako divé. Sama jsem přísnější, kázeň přece musí být. Vždyt i Pán Ježíš Samaritánce jemně vyčetl, že žije neslušně. Ale ona byla tak ohromena tím, že zná její minulost, že utíkala do vsi a všem vypravovala, že se setkala s Vykupitelem.

Lidé, kteří nežijí správně, mohou také udělat mnoho dobrého, setkají-li se s člověkem, který v sobě přepustil mnoho místa Pánu Ježíši. Potom se v nich rozroste i ten kousíček dobra, který je v každém člověku – a snad budou plni horlivosti jako Samaritánka, která vypravovala ve vsi každému o Pánu Ježíši, takže ho pozvali a zůstal u nich dva dny. Vladko uvažuje jinak. Říká, že živá voda – to je živá víra. Kdo pevně věří, oživi kolem sebe i uvadlou víru v srdcích jiných lidí. Kdo správně věří, umí i správně jednat a věrně, vroucně milovat. Živou vodu – víru – můžeme čerpat jen z Krista Pána. Sám řekl, že bez něho nemůžeme NIC udělat.

Vladko rád rozjímá. Nic o těchto věcech nevěděl, až se setkal se mnou a kněz nás připravil na svatbu. Říká, že křesťan má být živým evangeliem, jinak nikoho vírou neoživí, protože v něm nebydlí Kristus Pán. Nesmí si dát všechno líbit, má bojovat za dobro, jako za ně bojoval Kristus. Vladko chodí rád ke sv. přijímání a také se rád zpovídá, protože nechce, aby Pán Ježíš přišel do špinavé duše. Ve špíně zdravá víra nevyroste, jen plevel. Špína – to je zlo, špatnost, naše slabosti a nedokonalosti, to, co dobrého bychom měli a mohli udělat a neudělali a také pohoršení. Lidé jen čekají na to, aby křesťan nebo dokonce kněz udělali chybu, aby se měli na co vymlouvat. Vladka svádějí, aby kradl, aby pil, ale nechce. Vysmívají se mu. Výsměch je zbraň zbabělců. Pánu Ježíši se také vysmívali, ale nevěštil si toho. Dal nám příklad – a to je ta živá voda, abychom vydrželi.

Pak se pomodlíme, podíváme se na děti, které spí, a jdeme také spát. Jitka měla spálu, já nepříjemnosti s ředitelem, tchýně si zlomila ruku – ale při rozjímání se všechno uklidní a rozřeší.

Proto každý večer s mužem rozjímáme ...!

» ŽÁDNÝ Z VÁS, KDO SE NEZŘEKNE VŠEHO, CO MÁ, NEMŮŽE BÝT MÝM UČEDNÍKEM. « (Lk 14, 33)

Tvrdá podmínka! Kdo chce zvítězit ve sportu, kdo chce být dokonalým umělcem, musí cvičit, cvičit a cvičit! Koho Bůh povolal k manželství ví, kolik obětí to stojí, než povahy do sebe zapadnou jako ozubená kolečka a neskřípou. Kolikrát musí kvůli dětem zavřít televizi, odložit knihu. Kolikrát je nutné ovládnout hněv a věcně řešit problémy rodiny. Jak těžké je měnit se z rodičů v partnery dorůstajících dětí a uvědomit si, že jejich vzdor je často jen bezradnost kolísajícího mládátka. Koho Bůh povolal ke kněžství po tom chce, aby se dokonale věnoval duchovnímu otcovství. Jan Pavel II. postavil kněžského odpadlíka na úroveň otce, jenž opustí svou rodinu. Skrze kněze rozdává Pán své Tělo, skrze ně odpouští hříchy.

Poslání rodičů je stejně důležité. Kolik mladých zločinců pochází z rozvrácených rodin! Kolik kvalitních lidí vyrostlo pod ochranou rodičovské lásky.

Obě poslání žádají připravenost k oběti. Chtějí po tobě něco, co se nesrovnává s posláním kněze Kristova? Musíš odmítnout! Zalíbí se ti jiná žena, jiný muž, než kterým jsi slíbil věrnost před Bohem – musíš pevně říci NE!

Připravenost k oběti chce cvik, bdělost, modlitbu! Jinak zůstaneš troskou bez páteře a zničíš své poslání – ať rodinné nebo kněžské či poslání křesťana vůbec. Stavíš totiž do středu svého života sám sebe – ne Boha!

Jakmile řekne křesťan rozhodné a pevné ANO k oběti, pozná pravdivost slov Páně: » *Mé jho netlačí a moje břemeno netíží!* « (Mt 11, 30)

Bůh nás tak vroucně miluje, že poslal svého Syna, aby se dal umučit – ale také aby nás naučil pravdě. Bůh miluje i nás – proto nikdy nenaloží těžší břemeno, než můžeme s jeho pomocí unést. Ať neseme obtíže manželství, kněžství či svobodného stavu – neseme i jejich hluboké radosti.

Náš život právě v dobrovolném odříkání z lásky k Bohu nabývá líbezného světla, které osvěcuje a zahřívá všechny, kdo

s námi přijdou do styku. Ohotné » ANO, OTČE! « ničí zmatek, bolest a prázdnotu lidského života.

» REKL PETROVI: " ZAJEĎ NA HLUBINU A SPUSŤTE SÍŤE. " PETR MU ODPOVĚDĚL: » MISTŘE, CELOU NOC JSME SE LOPO-TILI A NIC JSME NECHYTILI. ALE NA TVĚ SLOVO SPUSŤM SÍŤE! « KDYŽ TO UDĚLALI, ZAHRNULI TAK VELKÉ MNOŽ-STVÍ RYB, ŽE SE JIM SÍŤE MÁLEM TRĚHALY. « (Lk 5, 4)

» ZAJEĎ NA HLUBINU! « Návod, jak se dostat z dnešní krize osobnosti, společnosti, rodin a víry. Petr namítnul, že se bezvý-sledně namáhali celou noc. Ale nebyl s nimi Ježíš, který řekl: » *Beze mne nemůžete NIC učinit.* « (Jan 15, 3). Kdo zná dobře svou víru a žije z ní, ví, že jeho práce nese věčný užitek jen koná-li ji s vědomím, že pracuje s Kristem a pro Krista.

NAŠE STOLETÍ BOHA VYHÁNÍ. Ne-li přímo - válkami, vzpou-rami, terorem, únosy, podvody, herezemi, nemravností - tedy nepřímou - LHOŠTEJNOSTÍ. - A kolik červu zloby, přetvářky a špatnosti se skrývá pod pokrývkou lidských zábran?! BEZ BOHA NENÍ ANI ČLOVĚK - řekl Dostojevskij.

Petr poslechl: » *Byl ohromen obrovským úlovkem, padá Ježíšovi k nohám a volá: » Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný!* « (Lk 5. 8.)

Kdyby byl lékařem, ohromilo by ho náhlé uzdravení malomocných. Kdyby byl hrobníkem, klesl by na kolena při vzkříšení mrtvého. Petr byl rybářem. Věděl, že nechty-li ryby v noci, ve dne už nezaberou. Proto ten nesmírný úžas a pokora. » *Neboj se,* « odpovídá Pán. » *Ode dneška budeš lovit lidi.* « (Lk 5-10). Bohatý rybolov byl náznakem poslání Petrova i poslání jeho nástupců - papežů. A konečně - i poslání každého, kdo v sobě nosí Krista - každého křesťana.

ZAJEĎME I MY NA HLUBINU ŽIVOTA S KRISTEM, podle evangelií, podle učení víry, žijme s Kristem ve svátostech, v očištné a uzdra-vující svátosti smíření a s pokrmem jeho Těla - Eucharistie. Zamýšlejme se často nad jeho slovy, spojujme se s ním krátkou modlitbou. Naplní nás sám sebou, ulehčí nám CESTU NA HLU-BINU a staneme se také jeho RYBÁŘI LIDÍ.

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich